

ROCK MOLDOVA

Parte integrantă a valorilor culturale ale tineretului de la sfârșitul anilor 60, rock-ul mai există. El există și la noi, nefiind însă acceptat de majoritatea populației țării. Să fim franci, noi nu avem o istorie subiectivă a muzicii bune (căci așa numesc fanii compartimentul de care vorbim). Pe la noi muzica, la fel ca și în toate țările socialiste, în perioada anilor 60-90, era împărțită în două compartimente - muzica oficială, adică cea admisă pentru transmisiuni radio și TV, și muzica underground, apreciată în masă de tineret. Cea oficială, numită muzică de estradă, avea aceleași puncte de pornire ca și undergroundul. Influențele pătrundeau din exteriorul cortinei de fier pe calea undelor. Era timpul primilor blugi, a discurilor de vinyl, era epoca marcată de festivalul Woodstock. Chiar de la bun început, fenomenul rock a fost acceptat de tineret într-un sens mult mai larg decât un simplu gen de muzică. El era un mod de viață, un spirit de revoltă. Poate e prea mult spus revoltă. Era un gen de opoziție tacită la așezarea prea

Proiect lansat de studioul NORDIKA MULTIMEDIA

călduță și tihnită a lucrurilor existente, în care toată lumea trebuia să facă asta, trebuia să facă cealaltă, pentru că așa ne învățau părinții, mătușa, partidul sau comsomolul. Și atunci, din interior venea un apel de împotrivire - mie parcă îmi vine să fac altceva. Nu era neapărat sa erupi, dar să faci ceea ce vroiai tu. Așa a și fost. Contrastând cu cerințele organizațiilor comsomoliste, seara, în fața Sălii cu Orgă își făceau apariția niște tipi slăbănogi cu plete, blugi, ținând subsuoară discuri rare.

Printre ei Victor și Mariana Lupan, Sergiu și Zina Plămădeală, Ruslan Țăranu, Victor Mocreac, Emil Mindicanu, Vova Zadnipro etc. Întâlnirea se dădea la ora 19.30, exact la o jumătate de oră după încheierea emisiunii Metronom al lui Cornel Chiriac de la Europa Liberă. Noi, cei de factură română le povesteam colegilor care nu înțelegeau limba, ultimele noutăți ale revistei presei muzicale internaționale aflate de la Cornel Chiriac. Era o lume a noastră în care trăiam, și creșteam.

Porțiunea din bd. Lenin, aflată între str. Pușkin și str. Hîncești, era numită "Brod" de la Broadway. Era Broadway-ul nostru în care, timp de câteva ore de seară, domnea atmosfera lumii underground-ului. Aici făceam schimb de discuri, informații și opinii. Mulți din cei care veneau seară de seară au ales pentru tot restul vieții muzica drept profesie. Ruslan Țăranu și-a făcut meserie din arta de a cânta la chitară, încercând să se hrănească din ea. Masa muzicantului, însă, pe la noi întotdeauna a fost cam

sărăcăcioasă.

La televiziune în acele vremuri se dădeau cele mai castrate aspecte ale mișcării rebele. Cei care le-au acceptat, au devenit formații oficiale. Părul era prins la spate sau tuns soldățește, textele erau din cele mai suave și cumini. Interpretii erau îmbrăcați în costume și cravate. Bateristul bătea într-o singură tobă. Totul era prezentat într-un fel jalnic. Se cântau cântece despre dor, plai, dragoste, primăvară. Cu toate astea, aflându-se direct pe muchia ce despărțea aspectul

Ruslan Țăranu

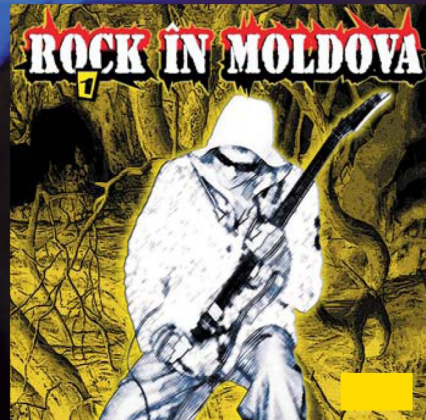
Serghei Orlov

Valeriu Postică

Victor Mocreac

oficial al acestei muzici de cea din subsol, au apărut formații care au reușit un succes formidabil în spațiul URSS. Mihai Dolgan a răbufnit cu formația "Noroc" grație textelor românești care, în acceptul slavon, seamănă mult cu limba italiană. Norocul, în câțiva ani, devenise pentru Siberia și celelalte zone de est ale URSS un autentic Beatles sovietic. Publicul doboră sălile îmbulzindu-se la concertele muzicanților moldoveni.

Pentru unii, însă, rockul autentic, anglo-saxon, a rămas să fie centrul lumii. Ei nu au recurs la concesiile, rămânând pentru totdeauna în subsol.

Unul din ei e Ruslan Țăranu, care zeci de ani de zile, producând muzică, a rămas să fie cunoscut doar de colegii săi de breaslă. Îmi aduc aminte de un program pe care-l prezenta prin 1981 în fața unei comisii a secției de cultură a Gorsovietului. Era o procedură obligatorie. Fără acceptul acestei comisii nu aveai dreptul să apari în scenă. După 30 de min. de audieri cineva din comisie, mai exact tovarășul Gafin, șeful secției de cultură, îl întreabă:

- Что это у вас за музыка такая?

- Понимаете - а început Ruslan.

- Как вам это объяснить?

Ну, это...такая музыка... ну, в общем...это чистая Америка.

- А нет, не надо - a fost verdictul șefului și cu asta soarta programului a fost decisă.

Negăsind nici un fel de susținere, Ruslan a hotărât să plece din țară. În 1988 părăsește Moldova și se stabilește la Paris. Au urmat 17 ani de emigrație. În final, a înțeles că pâinea francezilor nu e mai dulce decât cea a moldovenilor și în 2005 a revenit la Chișinău.

A fondat o casă de discuri ce poartă numele "NORDICA MULTIMEDIA" și a început să valorifice materialul muzical din Moldova. În aprilie lansează primul proiect discografic "ROCK în MOLDOVA".

Douăzeci de formații mai puțin cunoscute din țara noastră sunt prezente în acest proiect. Aflăm nume noi, dar întâlnim și din cele pe care le-am mai zărit la manifestații culturale. Ce putem zice? Avem deja sistematizat un material, care, în viziunea autorului, poate prezenta interes în timpurile noastre, în care rock-ul, tot mai frecvent, începe să fie asociat cu un curent perimat. Pe copertă vedem în calitate de producători și manageri nume cunoscute în aria acestei muzici: Victor Mocreac, Ruslan Țăranu și neobosiții promotori de talente noi, Valeriu Postică și Serghei Orlov.

Acest prim proiect este gata de lansare pe piață, împușcat de mașinările de tipar CD-uri. Urmează reacția publicului. Suntem convinși că nu va trece neobservat. Rock-ul întotdeauna poartă caracter exploziv. "Ruslan Țăranu nu face muzică "țărească", afirmă el.

Sandu Osadenco

Ruslan Țăranu în studioul NORDICA MULTIMEDIA

